

Adəm və Fatmanisə

Fikrət Qoca

Mən Adəməm. Hə, hə həmin o Allahın yaratdığı ilk insanam. Adəm. Mənim xanımım da elə həmin Həvvadır, ilk qadın. Xeyir dəli-zad deyiləm, aqlım başımdadır—nə dediyimi yaxşı bilirəm. Yəni mən əslində anadan doğulduğumdan doqquz ay əvvəl Allahımın yaratdığı Adəm idim. Mənim xanımım da, Fatmanisəni deyirəm, Həvva idi. Allahım bizə ağacda gözəl meyvə göstərdi, dedi, “bu meyvəni yeməyin.” İlahi meyvə nə gözəl olarmış. Allah onu qüdrətindən yaratmışdır. Ac deyildik, amma meyvə bizi özünə çəkirdi. Onun ətri, gözəlliyi bizə bəs idi, amma yox, tamah güc gəlirdi. Vallah-billah ac deyildik. Bir yandan da Həvva məni dümsükləyirdi, Fatmanisəni deyirəm e:

—Gəl bir dadına baxaq. Nə olar ey? Baxaq da...

—Deyib ki, ona dəyməyin! Deyib?

—Hə...

—Deməli olmaz!

—Olmaz, olmaz, niyə! Kimə saxlayıb onu? Yaratdığı sənsən, mənəm, hə? Bəs kim yeyəcək onu. Görən də yoxdu, dadına baxaq...

—Yox, yox.

—Yox de ki, qorxuram!

—Kimdən? Kimdən qorxuram axı?

—Nə bilim. Olmaz deyəndən! Elə bilirsən işini-gücünü buraxıb elə bizə tamaşa edir. Yəqin bizdən sonrakılara saxlayıb onu. Yəqin indi təzə Adəm, Həvva düzəldir. Biz heç yadına da düşmürük. Gəl dadına da baxaq.

Axırı ki, Həvva məni yoldan çıxartdı, bizim xanım Fatmanisəni deyirəm ey. Xülasə meyvəni üzdüm, yedik. Başladı ayıblı yerlərimiz görünməyə. Sən demə biz şəffaf imişik. Sən demə biz gözə görünməz yaranmışıq. Başladıq görünməyə. Yarpaqlar arasında gizləndik. Sən demə o meyvə məhəbbət imiş, ulvi, saf, böyük məhəbbət. Biz onun ətriylə, gözəlliyilə əbədi xoşbəxt yaşaya bilərdik. O bütün yaranmışlara da bəs edə bilərdi. Amma yox, Həvvaya onun ətri, gözəlliyi bəs eləmədi. Onu üzüb yemək, çeynəmək, udmaq, qarnında əritmək istədi.

O məhəbbəti biz ehtiras, şəhvət hissi elədik. Allah bizi qovdu, yer üzünə qovdu. Bizim şəffaflığımızı, paklığımızı qoydu Həvvanı qarnına. Yer üzünə vərmiş eləyək deyə Həvvanın bətnində doqquz ay uyğunlaşma dövrü keçdik. Nəhayət cəza yerimiz olan dünyaya gəldik. Dünyaya gələn andan, hələ heç gözümüzü açmamışdan bu dünyanın havasından, qoxusundan ağladıq. Əlbəttə ki, ağlamalı günümüz idi. Ağladıq. Ətrafdakılar niyə gülürdü, daha bizə fərqi yox idi. Qoy gülsünlər. Allaha canım qurban, mən tək gəlmişdim dünyaya, Həvva yanımda yox idi. Dedim yaxşı qurtardım canımı ondan. Ona hələ bu da azdır. Gül kimi şəffaf və çəkisiz idim.

İndi yeyirəm, yedikcə ağırlaşırım. Əməlli başlı yükəm. Məni qucaqlarına alıb gəzdirirlər, bədənimə gəzdirməyə də gücüm çatmır. Nəhayət bir təhər süründüm, iməklədim, zorla ayağa qalxıb yeridim. Bədən deyil ki, ağır bir yükdür, Allah yükləyib mənə, sürüyürəm, gəzdirirəm. Onu yedirtmək,

yaşatmaq üçün dəridən-qabıqdan çıxıram. Qoyub qaçardım, amma Allahımın verdiyi cəzadır, gərək çəkəm. Bir yandan gərək yedizdirəm, bir yandan da zariya-zariya bu bədəni gərək gəzdirəm, sürüyəm, sonra gücüm çatmayanda, cəzam sona çatanda bədən adlanan bu yükün içindən sıyrılıb çıxacağam, azad olacağam. Kim bilir bu hələ haçan olacaq. Günlərimin bir günü gördüm Həvva yolun ortasında durub mənə baxıb gülümsəyir, Fatmanisəni deyirəm e... Nə işə düşdük. Başımı götürüb qaçardım, amma Fatmanisənin sifətində, gözlərində, nəfəsində, gülüşündə o meyvənin ətri, gözəlliyi bərq vururdu, mənə özünə çəkirdi.

Allahım, deyəsən sən mənə verdiyin cəza elə Həvva iymiş, əstəğfürullah, Fatmanisəni deyirəm ey... Qaçmaq olmur ki, bu gözəl bəladan, bu cür şirin dərdən, necə qaçasan? Bir də lap qaçdın, hara qaçacaqsan? Cəzanı çəkib şəffaf və çəkisiz olunca, Allahın hüzuruna qaydıncə sən hələ burdasan. Allahdan yalnız Allaha doğru qaçmaq olar. Yenə Həvva mənə yoldan çıxartdı. Yenə o meyvəni yedik. Öz canımı sürüməkdən gileylənidim, indi Fatmanisəni də dalıma almışdım. Bir vaxt hiss elədim ki, Fatmanisə özündən də ağırdır. Qarnına əlimi qoydum, Allah, Allah... mənə oxşayan bir günahkanı da yaradan cəzalandırıb yer üzünə göndərirdi.

—Fatmanisə, qonağı sənə tapşırıram, ehtiyatlı ol. Bu viran qoyduğumuz dünya ilə tanış elə onu, mən bəlkə bu yükə dözə bilmədim, aradan çıxdım.

—Mənim günahım nədir—dedi Həvva.

—Sənin günahın mənə yoldan çıxarıb gül kimi cənnətdən qovdurmaqdır, ay Fatmanisə.

—Onun harası gül kimi idi. Ayağın yerə çatmırdı, başın göyə. Çəkin yox, rəngin yox idi. Onu olmaz, bunu olar. Hayif deyil bu əzablar, hayif deyil olmaz eləmək. O məhəbbət adlı meyvəni bir dişdəmindən aldığım həzz min illik ətrinə dəyər. O bir an xoşbəxtliyin ən uzun zamanıdır.

—Həzz aldın? Doqquz ay qarnında gəzdir, sonra qucağında, sonra boynunda... Sonra...

—Gəzdirərəm. Bunu Allah verib, bəladır, baladır, Allah verəndir, şirindir, əzizdir. Allah elə aqildir, elə böyükdür, cəzası da şirindir, əzabları da dadlıdır, əvəzsizdir.

Bunu Fatmanisə deyib ey... deyəsən. Allah dedizdirir. Ya rəbbim, keç günahımdan, deyəsən mən hələ ona görə yaşayıram ki, cəzama çəkib qurtarmamışam. Hələ başa düşməmişəm. Hələ dediklərini qavraya bilməmişəm. Bunları Həvva məndən tez anlayıb. Fatmanisəni deyirəm ey...

Veb direktor: Betti Bleyer

Mətni yığdı: Səkinə İsgəndərova

Veb üçün hazırladı: Ülviyyə Məmmədova

AZERİ.org qoyuldu: iyun, 2004